

Benoit Van der Cruysse

De Noordzee

Elke zaterdag reden we ernaartoe. Langs drassige velden waarboven spreuwen tekeningen maakten. Voorbij het tankstation waar de plastic reus zwaaide alsof hij me kende, langs de winkel met de lege etalages.

Op één plek liepen twee rivieren naast elkaar, alsof ze om ter snelst gingen. Dan de laatste helling. En daarachter lag ze: de zee.

*Afgevallen blad
Zonder richting of doel
In koud zeewater*

Van ver was ze een eindeloze, grijze massa. Van dichtbij was ze schuim, schelpen en sigaretten. Ik tekende iets in het zand, met mijn vinger – een huis, een thuis. Ik dacht dat het nooit zou verdwijnen. Maar toen kwam het water op. Mijn tekening verdween.

Een verklaring had ik niet, maar de zee bracht rust. Niet voor mij alleen, ook voor vader en moeder. Hun stemmen waren zachter, hun gebaren milder. Ikzelf had geen woorden – alleen de wind langs mijn wangen. Ik kon zwijgen voor ik kon praten, luisteren voor ik kon horen. Ik liet het zand door mijn vingers glijden, als de tijd die ik verloren had. Alsof het zand het me allemaal vergaf.

Ik rende tegen de wind tot mijn longen en de lucht één waren. Tot de brandende zon op mijn gezicht voelde als een straf. Toen viel ik op het natte zand en schreeuwde naar de horizon. Zomaar. Opdat mijn stem weer iets mocht betekenen. Kon betekenen.

De zee leerde me de deining van het leven aanvaarden. Te ademen als er geen lucht was. Te kijken in het niets. De zee is vriend noch vijand. De zee is. En dat volstaat.

*Het zand laat me los
Het is me niets verschuldigd
De zee luistert niet
Ze spreekt in haar eigen taal
Als een eindeloze zucht*

